

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andrea Raccanelli

Strona pozwana: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeitsgericht Bonn — Wykładnia art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Status pracownika w przypadku doktoranta zatrudnionego na zasadach stypendium przez zakład użyteczności publicznej prawa prywatnego z siedzibą w państwie członkowskim, który proponuje większości swych doktorantów krajowych możliwość zawarcia umowy o pracę — Obowiązek umożliwienia doktorantowi pochodzącego z innego państwa członkowskiego dokonania wyboru pomiędzy stypendium a umową o pracę — Pojęcie pracownika.

Sentencja

- 1) *Naukowca znajdujacego się w takiej sytuacji jak skarżący w sprawie przed sądem krajowym, tj. przygotowujacego pracę doktorską na podstawie umowy o stypendium zawartej z Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, można uznać za pracownika w rozumieniu art. 39 WE, jeżeli przez pewien okres wykonuje on czynności pod kierownictwem instytutu nalezacego do tego stowarzyszenia oraz otrzymuje wynagrodzenie jako świadczenie wzajemne za te czynności. Do sądu krajowego nalezy sprawdzenie okoliczności faktycznych w celu ustalenia czy ma to miejsce w sprawie, którą rozpatruje.*
- 2) *Organizacja prawa prywatnego taka jak Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV jest zobowiązana do przestrzegania wobec pracowników w rozumieniu art. 39 WE zasady niedyskryminacji. Do sądu krajowego nalezy ustalenie, czy w niniejszej sprawie przed sądem krajowym miało miejsce nierówne traktowanie pomiędzy doktorantami krajowymi a zagranicznymi.*
- 3) *W przypadku gdyby skarżący w sprawie przed sądem krajowym mógł powołać się na szkodę spowodowaną dyskryminacją, której był ofiarą, do sądu krajowego nalezy ustalenie, jakiego rodzaju naprawienia szkody mogłyby się domagać, uwzględniając obowiązujące w dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej przepisy krajowe.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone od C-152/07 do C-154/07) ⁽¹⁾

(Sektor komunikacji — Sieci i usługi — Zrównoważenie taryf — Artykuł 4c dyrektywy 90/388/EWG — Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 97/33/WE — Artykuł 12 ust. 7 dyrektywy 98/61/WE — Organ regulacyjny — Bezpośrednia skuteczność dyrektyw — Sytuacja o charakterze trójkąta)

(2008/C 223/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07)

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przy udziale: Deutsche Telekom AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia dyrektywy Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 192, s. 10) oraz dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP) (Dz.U. L 199, s. 32) — Uregulowania krajowe przewidujące oprócz opłaty z tytułu wzajemnych połączeń operatorskich, określanej na podstawie kosztów usługi, udział operatorów w deficycie w zakresie kosztów dostępu powstających po stronie operatora lokalnej sieci telekomunikacyjnej w związku z udostępnieniem użytkownikom dostępu — Zobowiązanie państw członkowskich do wyeliminowania przeszkód dla zrównoważenia cen przez działające uprzednio na rynku przedsiębiorstwa świadczące usługi w zakresie telekomunikacji w związku z wzajemnym połączeniem sieci — Możliwość powołania się przez jednostkę na bezpośredni skutek dyrektywy przed sądem państwa członkowskiego w celu spowodowania uchylecia decyzji administracyjnej nakładającej na nią obowiązek zapłaty na rzecz innej jednostki

Sentencja

- 1) Wykładni art. 12 ust. 7 dyrektywy 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usług powszechnych oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP), zmienionej dyrektywą 98/61/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. oraz art. 4c dyrektywy Komisji 90/388/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych, zmienionej dyrektywą Komisji 96/19/WE z dnia 13 marca 1996 r. w związku z motywem 5 i 20 dyrektywy 96/19 należy dokonywać w ten sposób, iż krajowy organ regulacyjny nie może zobowiązać operatora sieci mającej wzajemne połączenie z siecią publiczną do zapłaty w 2003 r. na rzecz dominującego na rynku operatora sieci lokalnej opłaty za podłączenie, dodatkowej względem opłaty za połączenie wzajemne, celem wyrównania deficytu, który powstał po stronie tego operatora w związku z udzieleniem dostępu do pętli lokalnej.
- 2) Artykuł 4c dyrektywy 90/388, zmienionej dyrektywą 96/19 oraz art. 12 ust. 7 dyrektywy 97/33, zmienionej dyrektywą 98/61 są bezpośrednio skuteczne i jednostki mogą powoływać się na nie bezpośrednio przed sądem krajowym w celu zakwestionowania decyzji krajowego organu regulacyjnego.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Niemcy) — Emirates Airlines Direktion für Deutschland przeciwko Dietherowi Schenkelowi

(Sprawa C-173/07) (¹)

(Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Odszkodowanie dla pasażerów za odwołanie lotu — Zakres stosowania — Artykuł 3 ust. 1 lit. a) — Pojęcie „lot”)

(2008/C 223/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emirates Airlines Direktion für Deutschland

Strona pozwana: Diether Schenkel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Frankfurt am Main — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Pojęcie „lot” — Bilet na lot z państwa członkowskiego do państwa trzeciego i z powrotem — Odwołanie lotu powrotnego

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do podróży do miejsca przeznaczenia i z powrotem, w ramach której pasażerowie, których pierwszym miejscem odlotu było lotnisko znajdujące się na terytorium państwa członkowskiego, do którego mają zastosowanie postanowienia traktatu, wracają na to lotnisko w ramach lotu z lotniska znajdującego się w państwie trzecim. Okoliczność, że lot do miejsca przeznaczenia i lot powrotny stanowią przedmiot jednej rezerwacji, pozostaje bez znaczenia dla wykładni tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-207/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 56 WE — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające obowiązek uzyskania uprzedniego pozwolenia na nabycie udziałów w spółkach wykonujących działalność regulowaną w sektorze energetycznym oraz aktywów niezbędnych w celu wykonywania tej działalności)

(2008/C 223/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)